

1. Розробка інвестиційної стратегії підприємства, у процесі якої, формується система цілей і цільових показників;
2. Створення організаційних структур, які забезпечують прийняття і реалізацію управлінських рішень;
3. Розробка системи стимулювання прийняття управлінських рішень;
4. Здійснення інвестиційного контролю та корегування стратегії з урахуванням змін.

Отже, система інвестиційного потенціалу підприємства має повноваження, тобто здатність директора та спеціалістів до організації оптимального залучення та використання інвестиційних ресурсів, а саме підвищення інвестиційної привабливості підприємства на ринку.

Список використаних джерел та літератури:

1. Блонська В.І. Ефективність інвестиційної діяльності підприємств торгівлі та шляхи її покращення / В.І. Блонська, А.М. Найда // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2011. – Вип. 21.5. – С. 173-178.
2. Бутирина В.М. Управління фінансовими інвестиціями підприємства в умовах економічної кризи / В.М. Бутирина, О.С. Семерикова // Прометей : регіон. зб. наук. праць з економіки. – 2012. – № 2(35). – С. 253-257.

Науковий керівник: доцент кафедри менеджменту та економічної безпеки,
к.е.н. Білоус С.П.

О. Д. Курченко

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

У сучасних умовах фінансової глобалізації та посткризового відновлення, для нашої держави набуває актуальності питання забезпечення національної економічної і фінансової безпеки, що є запорукою сталого розвитку країни. Саме тому кожна незалежна та суверенна держава має розробити комплекс прийомів і заходів, іншими словами, концептуальних основ забезпечення фінансової безпеки з метою збереження та зміцнення своїх фінансових можливостей і реалізації фінансових інтересів на міжнародній економічній арені.

Для України збільшення кількості загроз економічній та фінансовій макробезпеці є значною економічною проблемою. Нестабільність сучасного економічного ринку, фінансові кризи стали причиною виникнення певного колапсу міжнародних фінансово-економічних відносин. Велика кількість несприятливих подій та факторів у фінансовій сфері уповільнюють економічний ріст і розвиток, і для більшості держав створюють труднощі для переходу до ринкових механізмів господарювання. Також зазначені обставини формують негативні умови для розвитку більшості напрямів фінансової політики держави, таких як бюджетна, податкова та валютна політика.

Фінансова безпека держави виступає як певний стан її фінансово-кредитної сфери, що характеризується збалансованістю та якістю системної сукупності фінансових інструментів, технологій і послуг, а також стійкістю до внутрішніх і зовнішніх негативних чинників, загроз, здатністю на державному рівні забезпечувати захист національних фінансових інтересів, необхідні та достатні обсяги фінансових ресурсів для всіх суб'єктів господарювання і населення і в цілому - ефективне функціонування національної економічної системи і соціальний розвиток [1].

Фінансова безпека є основною умовою здатності держави до реалізації самостійної фінансово-економічної політики відповідно до її національних інтересів. Забезпеченням фінансової безпеки вважають комплекс дій з боку держави та суспільства з метою реалізації загальної національної ідеї та організації захисту національних цінностей та інтересів держави шляхом підтримки фінансової стабільності, що досягається через збалансованість фінансів, підтримання рівня достатньої ліквідності та наявності необхідних фінансових ресурсів [2].

Механізм забезпечення фінансової безпеки держави поєднує такі елементи: організаційну структуру (системну сукупність органів законодавчої виконавчої і судової влади, суб'єктів господарювання та громадських інституцій, які задіяні у забезпеченні фінансової безпеки); сукупність принципів забезпечення фінансової безпеки держави; методи забезпечення безпеки фінансово-кредитної сфери; основні функції щодо підтримання фінансової безпеки на належному рівні; правові засади, завдяки яким регламентуються відносини у сфері розвитку та функціонування системи забезпечення фінансової безпеки (закони та нормативні акти); підсистему моніторингу стану фінансово-кредитної сфери країни; підсистему інформаційного та аналітично-прогнозного забезпечення; повноваження та завдання основних суб'єктів системи забезпечення фінансової безпеки [1].

Усі ці складові механізму забезпечення фінансової безпеки держави взаємопов'язані. Дія механізму забезпечення фінансової безпеки держави ґрунтується на певних принципах (рис 1).

Під час формування механізму управління фінансовою безпекою держави її управлінській апарат ставить за мету забезпечення цього механізму максимальною відповідністю нормам фінансової політики певного періоду, що здійснюється як етап підготовки перед самою реалізацією цілей і завдань фінансової політики держави.

Отже, однією з основ підтримки високого рівня фінансової безпеки держави є механізм її забезпечення, що є комплексом законодавчих актів, правових норм, фінансових методів та специфічних прийомів, завдяки яким стає можливим досягнення цілей безпеки або вирішення термінових проблем та завдань фінансової політики.

Рис. 1. Принципи забезпечення фінансової безпеки держави
Складено автором на основі джерела [3, с. 59]

Забезпечення фінансової безпеки держави може бути втіленим на прикладному рівні лише за умови дотримання національних інтересів у фінансовій сфері, з огляду на існуючі фінансові загрози, за умови що буде обрано ефективний метод їх попередження або усунення (наприклад, впровадження інноваційних технологій у фінансовому секторі національної економіки). Ефективне функціонування національної економіки держави та її економічне зростання може бути результатом лише узгодженої взаємодії усіх елементів механізму забезпечення фінансової безпеки.

Список використаних джерел та літератури:

1. Єрмошенко М.М. Фінансова складова економічної безпеки: держава і підприємство : наук. моногр. / М. М. Єрмошенко, К. С. Горячева. – К. : Національна академія управління, 2010. – 232 с.
2. Ревак І.О. Механізм забезпечення економічної безпеки в системі економічної безпеки держави: теоретичний аспект / І.О. Ревак, А.М. Дудидра // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія економічна. - 2016. - Випуск 1. - С. 246-255.
3. Ліпкан В.А. Національна безпека України: [навч. посібник] / В.А. Ліпкан. – К.: Кондор. – 2008. – 552 с.

Науковий керівник: професор кафедри менеджменту та економічної безпеки,
д.е.н., доцент Зачосова Н. В.

М. О. Кусяка

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

НЕФОРМАЛЬНІ АСПЕКТИ ПРИ РОЗРОБЦІ РІШЕНЬ

Багато хто вважає, що в формуванні управлінського рішення максимально точний результат можна отримати лише використовуючи математичні методи на базі конкретизації завдань. Але цей шлях виявляється важким. Перш за все, досить не легко правильно створити модель об'єкта який досліджується за певним принципом. По-друге, точний математичний підхід до завдань не враховує ймовірний результат рішень. Тому найчастіше керівнику доводиться включати інтуїцію та продумувати наступний хід подій, які настають в наслідку здійснення рішення, яке було прийнято. По-третє, зміст управлінської діяльності має неформальний та творчий характер. Отже, вищезазначені судження і низка альтернативних властивостей діяльності керівника свідчать про те, що необхідно враховувати неформальні аспекти в процесі розробки різноманітних рішень.

Ухвалення управлінського рішення розуміються як процес його розробки та вибір, результату вибору суб'єкта управління способу дій, що наводяться задля ухвали певної проблеми в управлінні. Головним ключовим є забезпечення координувальної дії на об'єкт під управлінням задля завершення поставленого задуму. Управління – це спрямована дія суб'єкта управління на об'єкт управління, які мають певну взаємодію [1].

Різнманітні джерела дають різні визначення теорії прийняття рішень, проте розрізняють вузькі й розширені. У вузькому значенні прийняття рішення має значення вибору найкращого з безлічі варіантів, а у розширеному ототожнюється з процесом управління [2].

Існує певний алгоритм послідовності управлінсько - аналітичної думки при неформальному підході: визначення суті проблеми та її реальної потреби для організації; спогад про існування такої проблеми в минулому та шляхи її вирішення; створення групи людей, які можуть якнайкраще проаналізувати проблему; організація роботи та знаходження шляхів розв'язку проблеми; отримання певного результату.

На сьогоднішній день наука у галузі прийняття управлінських рішень виходить на новітній рівень, оскільки починають розробляти управлінські технології, які ефективно впливають та розв'язують управлінські задачі. Застосування цих технологій для отримання управлінських рішень, які будуть ефективними, є однією з головних рис успішного управління.